

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci žalobce: **QANTO s.r.o.**, IČO: 481 72 766, se sídlem Praha 7-Holešovice, Bubenská 943/8a, zast. společností **ARIADNA, s.r.o.**, IČO: 645 81 144, se sídlem Praha 3-Vinohrady, Bořivojova 2419/21, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 4.2.2014 č.j. 2788/14/5000-14503-710158, t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.2.2014, č.j. 2788/14/5000-14503-710158 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územního pracoviště pro Prahu 7, ze dne 3.7.2013 č.j. 3846839/13/2007-24801-109435 (dále jen „*rozhodnutí správce daně*“), tak, že žalobci byl podle ust. § 64 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o správě daní a poplatků*“), ve spojení s ust. § 264 odst. 10 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“), přiznán úrok z vratitelného přeplatku z důvodu jeho vrácení daňovému subjektu po stanovené lhůtě ve výši 374 127,- Kč. Prvostupňovým rozhodnutím správce daně byl původně přiznán úrok ve výši 663 114,- Kč.

Žalovaný podle žalobce pochybil, když napadeným rozhodnutím přiznal žalobci úrok z vratitelného přeplatku pouze za období od 19.5.2005 do 26.4.2013. Žalobce má za to, že úrok měl být přiznán ode dne 26.1.2002. Svůj názor opírá o skutečnost, že v průběhu řízení vyšlo najevo, že žalobce své důkazní břemeno unesl, a proto pochybnosti správce daně, na jejichž podkladě byl zahájen postup k odstranění pochybností, byly neodůvodněné. Konečným výsledkem – jak se zdůrazňuje v žalobě – bylo, že daň z přidané hodnoty (dále

jen „DPH“) byla vyměřena ve výši, jak ji přiznal žalobce. Postup žalovaného je podle žalobce i v rozporu s čl. 183 směrnice Rady č. 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty, ve znění směrnice č. 2006/138 (dále jen „*směrnice*“); jestliže je vnitrostátní právo v rozporu s právem evropským, je třeba primárně aplikovat právo evropské.

Druhou žalobní námitku tvoří tvrzení žalobce, že v jeho případě byly splněny všechny tři podmínky stanovené v ust. § 254 odst. 1 daňového řádu, neboť správce daně svými původními rozhodnutími upřel žalobci odpočet DPH, avšak žalobce uhradil tuto částku svým dodavatelům. Na tuto úhradu je přitom nutno hledět podle žalobce jako na úhradu provedenou v souvislosti s rozhodnutím Generálního finančního ředitelství ze dne 12.3.2013 č.j. 8630/13/7001-21001-010212. Žalobce má za to, že má nárok na přiznání úroku podle ust. § 254 odst. 1 daňového řádu.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že v průběhu soudního řízení nevyšlo najevo, že by pochybnosti správce daně byly nedůvodné. Trvá proto na svém původním závěru, že byly oprávněné. Připomíná dále, že ustanovení čl. 183 směrnice bylo implementováno do ustanovení § 105 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále „*zákon o DPH 2004*“), ve vazbě na ust. § 154, 155 a 254 daňového řádu. Podle žalovaného není vnitrostátní právo a jeho výklad v rozporu se směrnicí.

Žalovaný nesouhlasí ani s žalobcovým výkladem týkajícím se ust. § 254 odst. 1 daňového řádu. Podle žalovaného měl zákonodárce v tomto případě zcela zjevně na mysli úhradu učiněnou vůči správci daně, nikoli vůči dodavatelům. Žalovaný proto setrvává na stanovisku, že § 254 odst. 1 daňového řádu stanoví tři podmínky, které musí být splněny kumulativně, aby daňovému subjektu náležel úrok podle tohoto ustanovení. V žalobcově případě však nebyla podle žalovaného splněna třetí podmínka, když žalovaný nesouhlasí s interpretací žalobce, že úhradu provedl vůči svým dodavatelům. Podle žalovaného má zákon provedenou úhradou jednoznačně na mysli úhradu učiněnou vůči správci daně. Svůj názor pak opírá i o důvodovou zprávu k citovanému ustanovení.

Žalovaný proto navrhuje zamítnutí podané žaloby.

Ve věci rozhodl Městský soud v Praze (dále „*městský soud*“) bez nařízení jednání, neboť s takovým postupem účastníci konkludentně souhlasili (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „*s.ř.s.*“).

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Věc posoudil takto:

Podle ust. § 264 odst. 10 daňového řádu se postupuje při vrácení vratitelného přeplatku podle dosavadních právních předpisů, jestliže lhůta stanovená pro jeho vrácení započala běžet do dne nabytí účinnosti daňového řádu .

Zavinil-li vznik přeplatku správce daně, vrátí podle ust. § 64 odst. 6 zákon o správě daní a poplatků přeplatek bez žádosti do patnácti dnů, a vrátil-li jej po stanovené lhůtě, je povinen zaplatit daňovému dlužníkovi úrok z přeplatku ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o čtrnáct procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Je-li vrácen přeplatek na žádost po lhůtě stanovené v odstavci 4 cit. ustanovení nebo nebyla-li dodržena zákonná lhůta pro vrácení u vratitelného přeplatku, který se podle

daňového zákona vrací bez žádosti, aniž by zde při vzniku přeplatku bylo zavinění správce daně, náleží daňovému dlužníkovi úrok z přeplatku ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Úrok náleží v těchto případech ode dne následujícího po dni uplynutí zákonné lhůty pro jeho vrácení. Vznikl-li přeplatek zaviněním správce daně, běh zákonné lhůty počne dnem následujícím po původní lhůtě splatnosti daně a s účinností od počátku běhu této lhůty se tento přeplatek použije podle odstavců 2 a 3; pokud došlo ke vzniku přeplatku až po dni původní splatnosti daně, běh zákonné lhůty počne dnem následujícím po dni úhrady daně, v jejímž důsledku došlo ke vzniku přeplatku. Pokud by skutečná přiznaná škoda způsobená daňovému dlužníkovi nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem správce daně, byla vyšší než úrok přiznaný podle tohoto ustanovení, přiznaný úrok se na úhradu skutečné škody započítává. Úrok se nepřizná, činí-li méně než 50 Kč.

Podle § 37a odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o DPH 1992*“), pokud vznikne v důsledku vyměření nadměrného odpočtu vratitelný přeplatek, vrátí se plátcí bez žádosti do 30 dnů od vyměření nadměrného odpočtu, a to i v případě prohlášení konkurzu. Tento postup se neuplatní, vznikne-li vratitelný přeplatek změnou daňové povinnosti na základě dodatečného vyměření. V tomto případě se postupuje podle zvláštního předpisu.

Podle čl. 183 věty první směrnice mohou členské státy buď převést nadměrný odpočet daně do následujícího období, nebo vrátit daň v souladu s podmínkami, které samy stanoví, pokud za dané zdaňovací období výše odpočtu daně překročí výši splatné daně.

Podle ust. § 254 odst. 1 daňového řádu dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.

Nejprve se městský soud zabýval první žalobní námitkou, tedy otázkou, od jakého data měl být přiznán úrok z přeplatku podle ust. § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků.

Ze správního spisu vyplývá, že výzvou k odstranění pochybností podle § 43 zákona o správě daní a poplatků ze dne 14.1.2002 č.j. 2448/02/263912/6158 bylo zahájeno vytýkácí řízení, přičemž správce daně vydal dne 18.4.2005 platební výměry č.j. 28148/05/263912/6158 a č.j. 28168/05/263912/6158, kterými byla žalobci doměřena DPH za období listopadu a prosince 2001 (dále jen „*platební výměry*“). Platební výměry byly posléze potvrzeny rozhodnutím Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 1.4.2011 č.j. 2085/11-1300-608554. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové bylo později změněno rozhodnutím Generálního finančního ředitelství ze dne 12.3.2013 č.j. 8630/13/7001-21001-010212. Žalobci byl vrácen vratitelný přeplatek dne 26.4.2013. Mezi účastníky je přitom sporné, kdy vznikla správci daně povinnost vrátit žalobci vratitelný přeplatek, resp. od kterého dne má žalobce nárok na úrok z přeplatku podle § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků.

Pro zodpovězení shora uvedené otázky je klíčové, zda bylo vytýkácí řízení se žalobcem vedeno oprávněně, resp. důvodně. Ke zodpovězení této otázky přitom není rozhodující, jakým

způsobem skončilo, ale zda bylo zahájeno oprávněně. Podle ust. § 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků lze vytýkací řízení zahájit pouze v případech, kdy vzniknou pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, popř. dodatečného daňového přiznání nebo hlášení a dalších písemností předložených daňovým subjektem, anebo o pravdivosti údajů v nich uvedených. Ze správního spisu je zřejmé, že vytýkací řízení bylo se žalobcem zahájeno s ohledem na obchodního partnera žalobce, společnost ZASBANK, spol. s r. o., která nebyla schopna prokázat svému správci daně údaje uvedené ve svém daňovém přiznání. Proto správci daně vznikla pochybnost, zda se obchodní transakce mezi žalobcem a touto společností opravdu uskutečnila, tedy zda žalobci skutečně vznikl žalobcem deklarovaný nárok na odpočet daně. S ohledem na shora uvedené dospěl městský soud k závěru, že správci daně vznikla důvodně pochybnost o pravdivosti údajů uvedených v daňovém přiznání, a byly tedy splněny podmínky pro zahájení vytýkacího řízení.

V této souvislosti městský soud podotýká, že ani z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18.12.2009 č.j. 31 Ca 127/2008-74, ani z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.6.2008 č.j. 1 Afs 83/2008-60, nelze dovodit závěr, že by zahájení vytýkacího řízení bylo v rozporu s právními předpisy. Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou přihlídnutí k prekluzi práva v daňovém řízení z úřední povinnosti a Krajský soud v Hradci Králové rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové zrušil z důvodu neunesení důkazního břemene na straně správce daně; k otázce zákonnosti zahájení vytýkacího řízení se nevyjadřoval.

Vzhledem k výše popsanému závěru soudu je třeba dospět k závěru, že vratitelný přeplatek vznikl až dne 18.4.2005, tedy dnem vydání platebních výměrů. V souladu s ust. § 37a odst. 1 zákona o DPH 1992 jej byl správce daně povinen vrátit do 18. 5. 2005; ode dne 19.5.2005 má žalobce nárok na úrok z přeplatku.

Pro úplnost městský soud uvádí, že se nedomnívá, že by zákonná úprava byla v rozporu se směrnicí, jak tvrdí žalobce. Z čl. 183 směrnice je zřejmé, že státy si mohou upravit podmínky, v souladu s nimiž vrátí nadměrné odpočty.

K druhé žalobní námitce městský soud uvádí, že i kdyby správce daně postupoval podle ust. § 254 odst. 1 daňového řádu, jak si přál žalobce, nesplnil by žalobce třetí podmínku tohoto ustanovení. To totiž stanoví tři podmínky, za jejichž kumulativního splnění lze podle něho postupovat, a to: 1) dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti daného rozhodnutí, 2) stane-li se tak z důvodu nezákonnosti nebo nesprávného úředního postupu správce daně, a za 3) uhradil-li daňový subjekt na základě daného rozhodnutí či v souvislosti s ním určitou částku. Mezi účastníky je nesporné splnění podmínky 1) a 2), zbývá tak posoudit, zda došlo ke splnění podmínky 3).

Městský soud má za to, že ke splnění podmínky 3) nedošlo, neboť platby žalobce svým dodavatelům nelze považovat za částku vynaloženou v souvislosti se zrušeným rozhodnutím správce daně. Tuto částku žalobce uhradil dávno před vydáním později zrušeného rozhodnutí správce daně a žalobce ji uhradil v rámci své podnikatelské činnosti. Ze smyslu a účelu ust. § 254 odst. 1 daňového řádu je přitom zřejmé, že zákonodárce měl na mysli pouze částky, které daňový subjekt uhradí v souvislosti s daňovým řízením, např. v případech zaplacení (chybně) doměřené daně. Městský soud stejně jako žalovaný je toho názoru, že nebyly splněny všechny podmínky pro postup podle ust. § 254 odst. 1 daňového řádu, a proto správce daně, resp. žalovaný nepochybil, když podle tohoto ustanovení nepostupoval.

Z uvedených důvodů městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází ze skutečnosti, že žalobce nebyl v řízení úspěšný, zatímco žalovanému, který měl v řízení úspěch, hodnotitelné procesní náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30.6.2017

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu